

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2017 r. – Shindler i in./Rada**(Sprawa T-458/17)**

(2017/C 347/39)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Harry Shindler (Porto d'Ascoli, Włochy) i 12 innych skarżących (przedstawiciel: J. Fouchet, avocat)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE, Euratom) XT 21016/17 wraz z załącznikiem do tej decyzji XT 21016/17, ADD 1 REV 2, przyjętych dnia 22 maja 2017 r. upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie umowy określającej warunki jego wystąpienia z Unii Europejskiej;
- w konsekwencji,
 - obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości 5 000 EUR;
 - przedstawienie, z ogólnym zastrzeżeniem a w szczególności do SCP CORNILLE-POUYANNE, Avocats au Barreau de Bordeaux, wszelkich uwag przydatnych na rozprawę wyznaczoną przez Sąd Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy niezgodności z prawem formalnym decyzji Rady (UE, Euratom) XT 21016/17 wraz z załącznikiem do tej decyzji XT 21016/17, ADD 1 REV 2, przyjętych dnia 22 maja 2017 r. upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie umowy określającej warunki jego wystąpienia z Unii Europejskiej (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”). Zarzut ten składa się z dwóch części:
 - Pierwsza część zarzutu oparta jest na naruszeniu traktatu EWEA w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja i załącznik do niej przewiduje automatyczne wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej wspólnie z wystąpieniem z Unii bez odrębnej procedury wystąpienia i odrębnych negocjacji.
 - Druga część zarzutu oparta jest na naruszeniu rozdziału kompetencji między Unią i państwami członkowskimi w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja i załącznik do niej przyznają Unii wyjątkową kompetencję horyzontalną do prowadzenia negocjacji w sprawie porozumienia odnośnie do wystąpienia Zjednoczonego Królestwa i wykluczają możliwość, aby porozumienie miało mieszany charakter w ten sposób, że nie przewidziano ratyfikacji przez państwa członkowskie ostatecznego porozumienia.
2. Zarzut drugi dotyczy niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem materialnym i dzieli się na trzy części:
 - Pierwsza część oparta jest na naruszeniu zasady równości, ponieważ pozwana przyjmując zaskarżoną decyzję i załącznik do niej dopuściła procedurę w sprawie wystąpienia wszczętą bez możliwości wypowiedzenia się obywateli europejskich w kwestii ewentualnej utraty swojego obywatelstwa europejskiego. Zaskarżona decyzja usankcjonowała więc istnienie obywateli drugiej kategorii pozbawionych przysługującego im prawa do głosowania w celu wykonywania swojej swobody przemieszczania się i w konsekwencji nie przestrzegając zasady równego traktowania obywateli. Skarżący stoją na stanowisku, że doszło do dyskryminacji między obywatelami europejskimi ze względu na miejsce zamieszkania.

- Druga część zarzutu oparta jest na naruszeniu art. 203 TFUE, ponieważ zaskarżona decyzja przewiduje wystąpienie państwa oraz brytyjskich terytoriów zamorskich (PTOM), bez możliwości głosowania mieszkańców PTOM w kwestii wystąpienia z systemu stowarzyszenia przewidzianego w traktacie europejskim, bez przewidzenia procedury szczególnej przewidzianej w art. 203 TFUE w zakresie ich dotyczącym w ten sposób, że zaskarżona decyzja stanowi naruszenie swobody osiedlania się z art. 199 TFUE.
- Trzecia część zarzutu oparta jest na naruszeniu zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, ponieważ skarżący uważają, że otwarcie negocjacji w następstwie niepewnego porozumienia w sprawie wystąpienia będzie miało poważny wpływ na zasady rządzące ich prawami wynikającymi z obywatelstwa europejskiego, niezależnie od okoliczności, że stworzyli oni swoje życie prywatne i rodzinne w innym państwie członkowskim korzystając ze swobody przemieszczania. Zaskarżona decyzja i załącznik do niej nie przestrzegają zatem wymogów przewidywalności normy prawnej, jakie nakładają zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań oraz stanowią także naruszenie poszanowania życia prywatnego i rodzinnego.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2017 r. – TN/ENISA

(Sprawa T-461/17)

(2017/C 347/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: TN (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA)

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji ENISA z dnia 25 listopada 2016 r. zawierającej wycofanie przedstawionej skarżącemu oferty zatrudnienia, zgodnie z którą skarżący miał zostać zatrudniony na stanowisku kierownika wydziału usług korporacyjnych i relacji z interesariuszami;
- stwierdzenie nieważności decyzji ENISA z dnia 20 kwietnia 2017 r. oddalającej zażalenie skarżącego;
- zasądzenie na rzecz skarżącego odszkodowania za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie ENISA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym podnoszone jest, że pozwany naruszył ciężące na nim względem skarżącego zobowiązania umowne.
 - Skarżący uważa, że oferta zatrudnienia nie mogła być wycofana, ponieważ umowa została już zawarta, a także kwestionuje argumenty pozwanego wysuwane w celu wykazania, że do zawarcia umowy nie doszło.
2. Zarzut drugi, w którym podnoszone jest nienależyte przetworzenie danych osobistych skarżącego oraz naruszenie art. 12 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, obowiązku staranności oraz prawa do dobrej administracji.
3. Zarzut trzeci, w którym podnoszone jest naruszenie prawa do bycia wysłuchanym.
 - Skarżący nie został wysłuchany przed podjęciem zaskarżonej decyzji o wycofaniu złożonej mu oferty zatrudnienia.